

hij stierf op een bed en niet op straat. Ik bid dat ik temidden van alle nood om me heen steeds meer mag leren om Gods stem te verstaan wanneer Hij zegt: nu wil ik jou gebruiken...

Tenslotte

Goed nieuws: Miep van Leeuwen, de psychiatisch verpleegkundige die in december op bezoek kwam, heeft besloten om vanaf januari bij City of Rest te komen werken! Ze is nu bezig met de voorbereidingen en het opzetten van een achterban voor haar financiële ondersteuning. Ik ben heel dankbaar voor deze ontwikkeling en kijk enorm uit naar de samenwerking! Op het thuisfront gaat het ook goed. Nadat het even leek dat ik mijn huisje uit zou

moeten is de situatie weer gekenterd en kan ik hier voorlopig blijven wonen. Ik geniet van de buurt; ruim een week geleden hebben we de Oudertraining afgerond en afgelopen vrijdag hadden we bijna 50 kinderen over de vloer voor het jaarlijkse Paasfeest; het was een succes!

GROEPJE
OUDERS
DOEN EEN
PRESEN-
TATIE

Het ziet er naar uit dat ik dit jaar later op verlof kom; voor zover het er nu uitziet van eind augustus tot eind september. Voor die tijd hoop ik nog wel van me te laten horen!

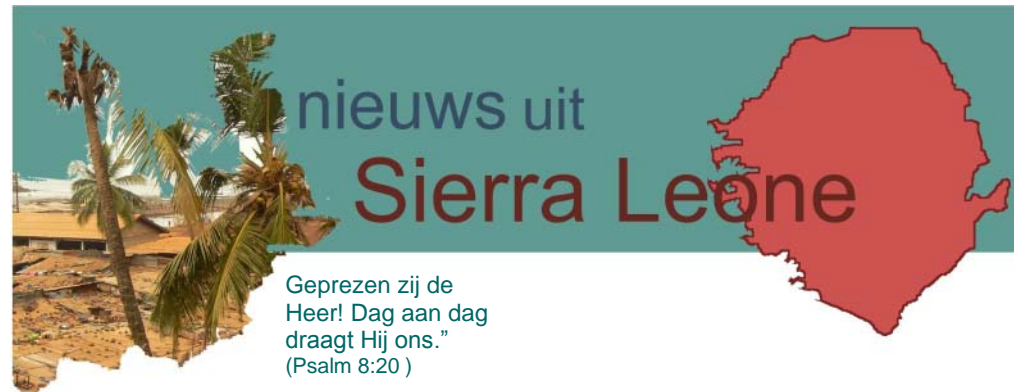
Hartelijke groet, *Heleen*

Heleen van den Brink, P.O. Box 493, Freetown, Sierra Leone
Telnr: 0900 1831 (0,20 ct pm) 00 232 33 749 757 (mobiel)
e-mail: helene644@hetnet.nl
Voor het aanvragen van de nieuwsbrief en voor adreswijzigingen:
Theo & Irma Brandsma, Telnr: 030-6048853
e-mail: theobran@tiscali.nl

Website 'City of Rest': www.cityofrest-sl.org

Uw giften voor Heleen's levensonderhoud kunt u overmaken op Postbankrekening 44.73.878 t.n.v. Stg. Stecha te Heelsum o.v.v. Heleen.

Geprezen zij de Heer! Dag aan dag draagt Hij ons." (Psalm 8:20)

Beste mensen,
Warme groeten vanuit een feestelijk Sierra Leone: aanstaande woensdag (27 april) viert Sierra Leone haar 50^e Onafhankelijkheidsdag. De straten zijn versierd met vlaggetjes en alles wat een likje verf kan gebruiken wordt in de nationale kleuren groen, wit en blauw geverfd: stenen, stoepranden, roestige golfplaten, boomstammen, muren, ik geniet van de creativiteit die boven komt drijven. De afgelopen maanden werd vrijwel elke zaterdag tot schoonmaakzaterdag verklaard en de straten zien er een stuk beter uit. Ik rijd rond met een vlaggetje op m'n auto en verbaas me over de hoeveelheid mensen die de straten bevolken. Ik verbaas me ook over mijn eigen rijstijl; de "bijzondere verrichtingen" die ik voor mijn rijbewijs onder de knie moest krijgen verbleken bij alle manoeuvres die ik hier de laatste tijd uithaal!

Bezoek Lenette

In februari heb ik genoten van het bezoek van mijn zus Lénette. Het was leuk om haar mijn werk en leven in Sierra Leone te kunnen laten zien en we hebben ook

enorm genoten van vier lange, luie dagen aan het strand!

Bouwproject

Het bouwproject in Grafton vordert gestaag. In de afgelopen maanden is het dak op het eerste gebouw gezet. Op dit moment zijn we bezig met de ramen, deuren, plafonds en het maken van voorzieningen voor de electriciteit. We zijn heel dankbaar voor het prachtige bedrag dat Annie Bakker heeft nagelaten voor de bouw van City of Rest. We hopen dat met aanvullende giften dit genoeg zal zijn om voor het eind van het jaar te verhuizen! We hebben besloten om in eerste instantie onze kantoren onder te brengen bij de verschillende afdelingen, om vervolgens na de verhuizing het tweede gebouw neer te zetten (administratie, kliniek en klaslokalen). Onze huidige lokatie is echt veel te klein en raakt steeds meer in vervallen staat. Omdat we niet in een keer gaan uitbreiden naar de nieuwe capaciteit zullen er voorlopig genoeg lege slaapkamers zijn die als kantoor kunnen worden gebruikt. Tenslotte zijn we blij dat we net voor het regenseizoen begint (wanneer het waterniveau dus op z'n laagst is) een waterput hebben kunnen graven. We hopen op die manier het hele jaar door water te hebben, iets

wat erg belangrijk is zowel voor het programma zelf als voor de tuinen die we aan hopen te leggen.

GRAFTON: DAK OP GEBOUW

Mercy Ships

Op dit moment ligt de “Africa Mercy”, een hospitaalschip van Mercy Ships, in Freetown. Het schip heeft ook een klein Mental Health programma. De psychiater en psycholoog die hieraan zijn verbonden, zijn de afgelopen weken regelmatig bij City of Rest geweest. Ik had ze gevraagd om vrijwel alle gasten persoonlijk te zien en advies te geven wat betreft de behandeling. Dit hebben ze gedaan en de uitkomst bevestigde een trend die we zelf ook al vermoedden: meer dan 50% van de gasten heeft te maken met ernstige psychiatrische problematiek, met name schizofrenie en andere psychotische stoornissen. Het merendeel van deze gasten gebruikt geen medicatie, waardoor ze voortdurend ernstig verward en soms agressief zijn, en waardoor we ook weinig vooruitgang zien. Enkelen van hen wonen al jaren bij City of Rest, anderen worden ontslagen maar blijven steeds weer terugkomen met vergelijkbare problemen. Er zijn verschillende redenen hiervoor: psychiatrische problemen worden in Sierra Leone vaak als geestelijke problemen geïnterpreteerd en de behandeling richt zich

vooral op counselling en gebed. De enige psychiater die jaren in dit land heeft gepraktiseerd deed vrijwel niet aan kennisoverdracht en zijn rol bij City of Rest beperkte zich tot het sederen van agressieve of onrustige gasten. Langerdurende behandeling ter voorkoming van het terugkeren van psychoses was onbekend, niet beschikbaar of niet te betalen.

Naast het evalueren van de gasten heeft het Mental Health team van Mercy Ships daarom ook training verzorgd voor het personeel en zoeken we naar mogelijkheden om medicatie te kunnen geven aan de gasten die dat nodig hebben.

Bridgette

Sommigen van jullie zullen zich mogelijk Bridgette nog wel herinneren. Zij was de vrouw die ik in 2007 ernstig verward op straat aantrof en door wie ik uiteindelijk – op zoek naar een woonplek voor haar – bij City of Rest terecht kwam. Bridgette was sinds die tijd goed opgeknapt. Ze was een van de weinige gasten die regelmatig medicijnen gebruikte en ze genoot van het gemeenschapsleven bij City of Rest. Ook in de buurt stond ze goed bekend en schoolkinderen kwamen graag langs bij “tante Bridgette”. Een groot verdriet voor

haar was dat ze incontinent was, op een manier die helaas niet operatief te verhelpen was.

In maart begon Bridgette te klagen over buikpijn. Het eerste ziekenhuis behandelde haar voor malaria en typhus en stuurde haar weer naar ons terug. Ze knapte echter maar niet op en we adviseerden de familie om haar opnieuw op te laten nemen. Ik ging haar regelmatig opzoeken en we zagen haar voor onze ogen verslechteren. Een duidelijke diagnose was er niet, pogingen tot behandeling sloegen niet aan en op 6 april 's ochtends overleed ze, nog maar 36 jaar oud. We missen haar enorm maar zijn dankbaar voor haar leven en vertrouwen er op dat al haar lijden nu voorbij is.

SAMEN MET BRIDGETTE

Mr Pessima

Op een van mijn bezoeken aan Bridgette werd mijn aandacht getrokken naar een man die buiten het ziekenhuis onder een met bloed bevlekt laken op de stoep lag. Nu zijn er in Freetown steeds meer dakloze mensen en het is onmogelijk om ze allemaal te helpen. Maar in dit geval kreeg ik sterk de indruk dat als ik nu de andere kant op zou kijken, mijn Christen-zijn niet veel zou voorstellen. En dus ging ik naar de man toe, vroeg hem zijn naam en wat er aan de hand was. Mr. Pessima bleek twee

maanden geleden van zijn dorp naar Freetown te zijn gekomen voor medische behandeling. Om onduidelijke redenen was hij helemaal alleen en toen zijn geld op was werd hij door het ziekenhuis op straat gezet. Daar lag hij nu, doodziek en eenzaam. Een verpleegkundige vertelde hoe ze hem 's nachts hoorden uitroepen in pijn.

De dagen die daarop volgden heeft God gebruikt om me veel lessen te leren. In de eerste plaats moest ik Hem vertrouwen voor tijd, energie, en geld om deze man te helpen. Zonder deze extra zorg liep mijn programma al over; ik had veel te veel te doen en was moe. Daarnaast had ik geen idee hoeveel behandeling zou gaan kosten. Dus bleef ik maar zeggen: Heer, U heeft mij gevraagd deze man te helpen, nu vertrouw ik U ook voor alles wat daarvoor nodig is. En ik vond gaatjes in mijn programma om naar het ziekenhuis te gaan; kreeg de kracht om er voor hem te zijn. Vrienden die over hem hoorden gaven geld voor een opname en behandeling. Mijn vertrouwen werd niet beschaamd. Een andere les was dat ik op heel beperkte schaal mocht meemaken wat het betekent om werkelijk arm te zijn in Sierra Leone. Vrijwel niemand in het ziekenhuis deed ook maar iets om het deze man gemakkelijk te maken, en voor elke kleine zorgdaad moest worden betaald. In een situatie waar iedereen aan het overleven is (het schoonmaakpersoneel van het ziekenhuis was al vier maanden niet betaald) wordt compassie een luxe die niet iedereen zich meer weet te veroorloven. Uiteindelijk bleek Mr. Pessima niet meer behandeld te kunnen worden en verslechterde zijn conditie zich snel. Een dag voor Bridgette overleed ook hij. Hoe minimaal de zorg ook was,